

پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد: معصومه میرزایی، ۱۳۹۶

بررسی ازدواج‌های زود هنگام از نظر حقوقی و فقهی و تاثیر آن در طلاق

خانواده به عنوان کوچک‌ترین واحد اجتماعی، پایه و اساس ساخت اجتماع بشمار می‌رود. خانواده شالوده هر جامعه است. در واقع خانواده نهادی است که به اعضای خود احساس آرامش و امنیت می‌دهد و طی قرن‌های متمادی به عنوان پایدارترین و موثرترین وسیله‌ی حفظ ویژگی‌های فرهنگی و عامل انتقال آن‌ها به نسل‌های بعدی بوده است. از این روست که در همه‌ی ادیان بویژه دین مقدس اسلام از آن به عنوان کانون آسایش و آرامش نام برده شده است. تقریباً تمامی اندیشمندان اجتماعی بر این باورند که جهت حفظ حیات اجتماعی لازم است که نهاد خانواده را استحکام بخشید تا بخش زیادی از مشکلات اجتماعی حل گردد. باید به این مسئله نیز دقت کنیم که این رابطه به صورت متقابل و تعامل بین انواع آسیب‌های اجتماعی وجود دارد که افزایش آسیب‌زمینه‌ی افزایش آسیب‌های دیگر را فراهم می‌کند لازم است تا مبنای صحیح ازدواج شناسایی شود چرا که ازدواج نامناسب زوج نوجوان را با انتظارات متفاوت و برآورد نشده مواجه می‌کند. لزوم آمادگی و بلوغ جسمانی و رشد قوای عقلانی افراد برای آغاز زندگی مشترک و اقدام به ازدواج تا حدی است که بسیاری از نظام‌های حقوقی جهان، حداقلی از سن را برای آغاز این مرحله از زندگی، ضروری دانسته‌اند. نظام حقوقی ایران از ابتدا تاکنون در خصوص شرط حداقل سن برای اقدام به ازدواج، دستخوش تحولات متعددی شده و مقررات متنوعی را تجربه نموده است. در این نوشتار بعد از تبیین سن نکاح و رشد، به بررسی تحولات نظام قانونگذاری ایران، آثار و تبعات آن پرداخته شده، در نتیجه معلوم می‌گردد فاصله ایجاد شده در قانون بین سن نکاح و رشد باعث مشکلاتی برای زوجین می‌شود؛ لذا پیشنهاد اصلاح ماده 1041 ق.م. داده شده است.

کلیدواژه‌ها: سن نکاح، سن رشد، نظام حقوقی، سن ازدواج، بلوغ جسمانی، رشد قوای عقلانی

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۲۰۸۳۷۹۵۲۰۱۲

تاریخ دفاع: ۱۳۹۶/۰۵/۳۰

رشته‌ی تحصیلی: معارف اسلامی و حقوق

دانشکده: علوم انسانی

استاد راهنما: دکتر محسن ولایتی